

Renáta Wiśniewska

facebook.com/renata.solcova.5/posts/pfbid02U6a24uctDcjBEPBTaiDWDVAXEdKLT6dsx82MYAaj5DxaAbT3g7tqKq1YgVqsDyDSI

Zabíjení Němců Čechy na Bořislavce v roce 1945 je lživou fabulací

Jsem jedním z žijících účastníku odboje v Praze XIX., nyní Praze 6. Jedna z fotografií znázorňuje Bořislavku. Je to dnes mediálně velice známé místo. Na toto téma jsme opakovaně informováni jak z televize, tak z tisku, viz kniha Zabíjení po česku. V těchto místech jsem v inkriminované době žil, a velice dobře si pamatuji na uvedené časové období. A tak píši, vážení čtenáři, jak to v pětáctyřicátém roce bylo a co se odehrálo.

V ranních hodinách 9. května 1945 se předvoj 4. gardové tankové armády pod velením generála D. D. Leljušenka setkal u Bořislavky se skupinou lidí v civilním oblečení ve stáří 35 až 55 let. Ve skutečnosti šlo o vojáky a důstojníky wehrmachtu a také o příslušníky gestapa z nedalekého záměčku na Jenerálce.

Směřovali na západ k Američanům. Chtěli si probojovat cestu, to se jim nepodařilo a prchali po polích k Červenému vrchu. Skupinu v počtu 20 osob postříleli ze samopalů rudoarmějci.

Žádná revoluční garda tento čin neprovedla ani provést nemohla! Byla totiž ustanovena zákonem až 10. května 1945. Z té doby se zachovaly fotografie, které dokládají, že Kladenskou ulicí projížděly do města tři dny tanky Rudé armády (380 tanků) a další podpůrné zbraně. Podklady, které použil autor vzpomínané výstavy a také autor knihy Zabíjení po česku nejsou a nemohou být autentické. Na pozadí tolik zmiňované fotografie zastřelených 41 osob jsou domy, jejichž stavební profil vůbec neodpovídá dokumentaci dochované na stavebním odboru. Jde evidentně o druhý důkaz podvrhů.

Český národ válku nerozpoutal, zavražděných a umučených nevinných našich spoluobčanů bylo 360 000. Na to, jakou krutou smrtí mnohé oběti zemřely, se pomalu zapomíná a někteří lidé a historici by byli rádi, kdyby se zapomnělo úplně. Proč se možnými excesy při spravedlivém odsunu zabývají nejen historici, ale také někteří, mnohdy rádoby umělci až nyní, čtyřicet let po listopadu 1989. Jestliže se někdo cítil jakkoliv poškozen, mohl se vyjádřit a otevřít tohle téma již daleko dříve po roce 1989. Lze říci, že přibližně čtyři roky jsme některými médii, ne vždy v českých rukách, masírováni zaručenými zprávami o českém násilí na Němcích. Neměli bychom se věnovat více naší vlastní historii a také osudům a pietě našich umučených, zabitých, popravených a zmasakrovaných předků?

Emil Šneberg, plukovník v.v., NO